

rõhkund wõnussest nõnna sõbaste wasta
mead, et ta mitte liigutawagi põle joand.
Nõnna moodi pigistand ta Tappi toati
ligumast poole tundi, et wõnawehke lüüd ja
sõidid isna rögifend. Omistigi wõimases
sui ta teda on lohtu lasud, tõmmand
Tappi toait ruttu püüsi müüri august wõat
wäilla, ja tahtud oma waendlast macha
lasua. Aga ümruer pöörates põle ta
mitte sedagi nõinud, muud kui et isse
juur oia roit löinud wirawate oit wäill
Kui aga nüüd wõnawes jälle müüri-
august wäilla wõatand, nõinud et selle aaga
isda huiut rasfa paltal olud. Nüüd põle
sõa suuru aaga olud, Tappi toait lasud,
aga huiut ei ole jutt tähelegi paru, ja
föind aaga rahuliseult toasi. Ruttu loodi
wõnawes jälle püüsi tois, tõmmand
sui sõpüüsi oma fängi rinna rest ää, ja
waadaw hammuaste all löisfi, ja paru fell
püüsi fiske suuli sõfennele, ja and nüüd
tulud. Aga wõat se möwand: huiut paru
kui tulud müruma, ja kui Tappi toait

jääwa wõre jälgi mööda jälle järle löinud,
fuis müüri et jälled müüri tappi ette löinud,
ja fõnna ä sõbaid. Nüüd olud sõa wõnna
rehe pappil flge are sõia sis fi huiut on,
Mõnna kõnna olla ööfeti huiutis sõinud,
sõa suulud jäba rehepapp amruugi, ja
kui ta pöörast kõnna järle sõifind, fuis
öldud et, kõnna on kõige!

Siine ähtu.

Wõnawes sünd jälle fõfammus, Tappi-
toait rehe sõpü, sui saas pöisfi hammuand
ülwõal sõpü müüfil wallatust kõnna, ja
fuhua ja püügi wõnawehke ülwõalt sõala
aaru. Wõnawes seelane pöisfa mittu sõala,
ja luband wõndele sõpü hõrgisa anda, aga
pöisfi löinud sõa suuldes wõl wallatamõnas.
Wõkel paru nõinud hobusefaba sõhwiid eustele
fuku, ja fuis tõmmand näppuga isse: -
pöis, pöis, pöis, - pöis, pöis, pöis, - ja sõ jälle
ülwõalt samaluga püügi ja fuhua wõnna-
wehke alla lee-ameu, sõae wõhke ja pöihõ.
Wõimases fõand aaga pappi saurõntus sõfa,
ja ta tõmmand sõpü hõrgi blätte, ja wiru-
tand pöistete tulufe lausu. Omistigi põle aga